

ikke særlig stor for Aktionærerne, thi hvis man kender noget til Bankforhold, ved man, at Aktionærer i første Linie se paa, at Banken ledes godt og solidt, saa at deres Aktier vedblive at være gode Papirer. Jeg tror derfor ikke, der er noget i Vejen for at gaa med til, at Aktionærforsamlingen vælger Repræsentanterne. Med Hensyn til Direktionen bestemmes det nu, at 3 Medlemmer af den skulle vælges af Repræsentanterne, altsaa indirekte af Aktionærforsamlingen, og 2 af Kongen. Den sidste ærede Taler mente, at dette sidste var for meget. Fra anden Side har man hævdet, at det var for lidt. Jeg vil dog sige, at naar Staten har saa store Interesser i denne Bank, idet hele Seddelvæsenet er overladt til den, synes jeg ikke, det er for meget, at Kongen udnævner 2 Medlemmer af Direktionen. Jeg forstod den sidste ærede Taler saaledes, at der for ham mulig kunde være Tale om, at Staten selv skulde oprette en Bank og selv overtage Seddeludstedelsen, men i saa Fald maatte den jo vælge alle Direktørerne. Jeg synes derfor ikke, at der fra det ærede Medlems Standpunkt kan være noget at indvende imod, at Staten vælger de 2 Direktører. Der er saa Spørgsmaal om, hvilken Afgift Staten skal have af det Privilegium, der gives Banken. Det vil jo altid være en Skønssag, hvor meget dette Privilegium er værd, og hvor meget den kan betale for det. Efter alle de foreliggende Forhold finder jeg den trufne Ordning meget passende. Privilegiet er jo i Virkeligheden en Driftskapital, Staten overlader til Banken, og hvorigennem denne bliver i Stand til at gøre Forretning. Og at Staten for denne Driftskapital forlods faar et Udbytte er kun i Samklang med, hvad der overalt sker overfor Sparekasseindskydere og Bankindlaanere. Jeg tror ikke, at man gaar Banken for nær ved at sætte Afgiften til 750,000 Kr. Vi maa jo huske paa, at efter de ny Dækningsregler faar Banken en Kapital at virke med paa henvend 20 Mill. Banken er jo ogsaa gaaet ind paa det, og jeg tror derfor ikke, man behøver at nære nogen Frygt for, at Banken af den Grund skal indlade sig paa tvivlsomme Affærer. Banken faar jo omtrent en saa stor Kapital frigjort, at Renten deraf overstiger det Beløb, som Staten skal have i Udbytte.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, der ogsaa har været paa Tale, hvor længe Banken skal have Privilegiet, paa 30 eller paa 20 Aar, mener jeg, at det ikke godt kan være mindre end 30 Aar, hvis den fornødne Ro og Fasthed i Bankens Virk-

somhed skal være til Stede. Naar man tænker fremad, synes 30 Aar rigtignok at være et temmelig langt Aaremaal, men de Herrer ville alle sammen have den Erfaring, at naar man ser tilbage, ere 30 Aar ikke nogen lang Tid. Det er i Virkeligheden ikke længere, end at yngre Medlemmer af Rigsdagen, naar de ellers faa Lov til at blive siddende og ikke blive „opløste“, godt kunne komme til at deltage i Forhandlingerne om, hvorledes den ny Ordning, naar de 30 Aar ere forløbne, skal være. Alene deraf ser man, at det ikke er saa forfærdelig langt et Tidsrum, det drejer sig om.

Et Spørgsmaal, der har været stærkt fremme i det andet Ting, er, om Banken skulde forpligte sig til at oprette Filialer omkring i forskellige Byer. Da det ikke er rejst heroppe, skal jeg ikke komme nærmere ind paa det. Kun tror jeg, at man overvurderer Betydningen af disse Filialer. Navnlig naar det betones, at Nationalbanken burde være den ledende Bank i hele Landet, saa vil det neppe kunne opnaas ved, at der oprettes nogle Filialer. Nej, kan Banken herinde blive den ledende og blive et lysende Eksempel paa, hvorledes en Bank skal være, og kan den forblive i den rolige, gode Gænge, den hidtil har været i, tror jeg, at vi maa sige, at den røgter sin Gerning tilstrækkelig godt.

Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Breinholt: Man kunde undres over, at en Landbruger tager Ordet i en Sag af en saa finansiell Karakter som den foreliggende. Men i dette Forslag til en ny Oktroj for Nationalbanken findes der dog et Punkt, som vedrører Landbruget og har en ganske særlig Interesse for dette, saa man vil dog maaske finde det ganske naturligt, at der fra Landbrugets Side tages Standpunkt til det nævnte Punkt, som jeg ikke agter at vove mig ud over, idet jeg med Glæde overlader en æret Meningsfælle, der er bedre bevandret i de herhenhørende Forhold end jeg, en mere indgaaende Behandling af Sagen i sin Helhed.

I Forslagets § 10 bestemmes først Antallet af Nationalbankens Direktører, der ikke maa være flere end 5 og ikke færre end 3, hvorefter det i Paragraffens 2det Stykke hedder, at af Direktørerne udnævner Kongen to, hvoraf den ene skal være landbrugskyndig, medens de øvrige vælges af Repræsentanterne. Bestem-